

[Arbejdsministeren]

nu i henhold til ligelønsdirektivet anvendte omvendt bevisbyrde. Det er efter min opfattelse en overfortolkning af den dom, der er henvist til. Jeg vil godt lige referere nogle få linier af dommen, der til fulde dokumenterer, at så enkelt, som fru Lilli Gyldenkilde fremstiller det, er det altså ikke. Det hedder i dommen:

«Ligelønsdirektivet skal fortolkes således, at såfremt en virksomhed anvender et helt uigenkenskueligt lønfastsættelsessystem, har arbejdsgiveren bevisbyrden for, at den førte lønpolitik ikke er udtryk for en forskelsbehandling, når en kvindelig lønmodtager på grundlag af et forholdsvis omfattende personmateriale godtgør, at gennemsnitslønnen for kvindelige lønmodtagere er lavere end for mandlige.»

Det er således ikke rigtigt at sige, at Domstolen statuerer en egentlig omvendt bevisbyrde. Man kan snarere sige det på den måde, at den normerer det ellers frie skøn, dommerne har, når de bedømmer, om de førte beviser er tilstrækkelige til at løfte bevisbyrden. Udgangspunktet er jo, at bevisbedømmelsen er fri.

Under alle omstændigheder mener jeg, at den samlede vurdering af denne sags betydning må afvente afgørelsen i den faglige voldgiftsret. Jeg ser i alt fald ikke anledning til at ændre loven, medmindre det viser sig, at dansk ret ikke er i overensstemmelse med den af EF-Domstolen anlagte fortolkning.

Fru Jytte Andersen kom for skade at betegne Holstebro som en by i Rusland. Det var ikke særlig hensynsfuldt hverken over for finansministeren, der er født i Holstebro, eller over for arbejdsministeren, der er valgt og opstillet i Holstebro. Det var faktisk meget uheldigt. Må jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at formanden for arbejdsgiverforeningen i Holstebro er en kvinde.

Jeg har naturligvis i den lokale presse og på anden vis fulgt det arbejde, der har været omkring ligelønsinitiativer i Holstebroområdet. Jeg mener, det er et eksempel på, hvordan parterne tager fat på dette spørgsmål, og jeg er overbevist om, at man når et stykke hen ad vejen, når man gør det på den måde.

Jeg skal i øvrigt sige til fru Elsebeth Kock-Petersen, at jeg er meget villig til ved en senere lejlighed nærmere at redegøre for indholdet af de kurser, der er specielt tilrettelagt for kvinder, herunder komme ind på de formelle krav, som fru Elsebeth Kock-Petersen henviste til, og som

der måske bliver lagt for stor vægt på i forhold til de reelle kvalifikationer, kvinderne er i besiddelse af.

Må jeg slutte af med igen at gøre opmærksom på, at hovedårsagen til, at vi har disse problemer, er det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er det forhold, at drenge og piger vælger erhverv forskelligt, at drenge og piger vælger uddannelse forskelligt, desværre på den måde, at pigerne i større udstrækning end drengene vælger korte uddannelser, vælger job inden for lavtlønsområdet. Vi når ikke frem til målstregen, før vi får brudt med dette kønsopdelte arbejdsmarked og det kønsopdelte uddannelsessystem. Jeg må som tidligere vejleder i systemet sige, at jeg har holdt adskillige foredrag om dette emne for elever i den relevante aldersgruppe, undertiden med et kummerligt resultat.

Jeg må nok også erkende, at vi alligevel alle har en rem af huden, som jeg sagde i mit første indlæg. Jeg mener, at vi skal bryde med dette kønsopdelte uddannelsessystem, men hvis min pragtfulde datter på 15 år kommer hjem og fortæller mig, at nu har hun besluttet sig til, at hun vil uddanne sig som grovsmed, så ved jeg ikke rigtig, hvordan jeg vil reagere, men jeg er ikke helt sikker på, at jeg ville råbe hurra.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Fru Lilli Gyldenkilde kom i sine indledende bemærkninger med en observation om opgavefordelingen mellem arbejdsministeren og mig. Den var helt korrekt. Når vi har fordelt opgaverne, som vi har, nemlig at arbejdsministeren svarer på begge vegne, er det jo, fordi jeg som finansminister er part på arbejdsmarkedet og derfor har visse vanskeligheder ved at udtale mig alt for frit i denne debat.

Det er, som det vil være fru Lilli Gyldenkilde bekendt, ikke, fordi temaet ikke interesserer mig, og jeg har en klar fornemmelse af, at nogle af de udtalelser, jeg er kommet med som arbejdsminister, vil blive husket, når jeg som offentlig arbejdsgiver skal forhandle om disse temaer. Og det gør ikke noget, kan jeg så straks sige, for det, jeg har sagt, det har jeg sagt, og det står jeg ved.

Men jeg har problemer, når jeg skal svare på det af fru Lilli Gyldenkilde stillede spørgsmål, om det er finansministerens agt – sådan fik jeg skrevet det ned – at sikre, at ligelønnen bliver gennemført i praksis ved de kommende over-